

Fantome noroite

Vero

Ne zvârcolim,
ne zvârcolim...

Vrem să ieșim!

Putem să ieșim?

Putem să fugim
din țintirim?

Nu, nu-l lăsăm gol;
cei vii l-au umplut cu nămol –
de-asta ne grăbim...

Cei vii au plecat,
cu mult grăbiți decât noi,
cei vii ne-au lăsat
să putrezim în noroi.

Afară miroase-a ploaie și-a praf,
a praf care încă nu-i năclăit,
și oasele noastre, ici-colo în vraf,
vor scaldă în apă, în daru-i râvnit.

Vrem să ne spele ploaia de nămolul
uitării dintr-un gest profanator,
ce ne-a-ngropat, păgân, obolul
de cruci și flori, adus cândva cu dor.

Dar ieșim, am ieșit din nămol,
parfumul ploii ne-a chemat sub cer gol...
E gol de îngeri, toți au părăsit
biserica și crucea din iadul nămolit.

Să ne urcăm pe turlă,
acum, schelete goale...
Nici lupii nu mai urlă,
nici corbi nu dau târcoale...

Doar el, parfumul ploii, al apei limpezite,
ni-e vis și ni-e nădejde, fantome noroite...

6 iunie 2013 (pe marginea articolului „În Apuseni a început sfârșitul lumii”, dedicat unui sat înghițit,

POEZII ONLINE

cu tot cu cimitirul său, de o deversare de steril care n-a lăsat la suprafață decât turla bisericii)